

ΧΟ. πῶς δ' οὐ; τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

ΗΛ. Ἐρμῆ χθόνιε * * * κηρύξας ἐμοὶ
 τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς
 εὐχὰς, πατρῶων δωμάτων ἐπισκόπους, 120
 καὶ γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται,
 θρέψασά τ', αὐθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει
 κἀγώ, χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς,
 λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποικτεῖρειν ἐμέ,

stoph. Vesp. 159.) et similia, in quibus diphthongi *οι* et *ου* cum vocali *ε* crasin faciunt. Rarius cum *ο*, ut *σοῦρίζει* apud Æschylum Cho. 927. *σοῦπισθεν* apud Aristophanem Thesm. 165." Vid. etiam p. 204. Hermann. El. Doctr. Met. p. 51. Reisig. Syntagm. Crit. p. 24. Ceterum *μοι*, crasin faciens, tonum non rejicit.

Ibid. εὐσεφῆ Ald.

117. πῶς οὐ P. De ἀνταμείβεσθαι vid. notata ad Prom. 231.

118. Lacunæ notam non exhibent Ald. Turn. post ἐμοὶ ponit Robortellus; Canterus vero post χθόνιε, quod melius fieri judicat Butlerus, quia solent tragici sententiam vel versiculum ejus quem appellant nomine inchoare, ut in vv. 1. 16. 18. 78. Probabiliter vero huc reduci jubet Hermannus versum qui nunc post v. 158. legitur; atque orationem integram ita processisse conjicit: Κήρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω, Ἄκου-

σον, Ἐρμῆ χθόνιε, κ. τ. λ. "Apparet verbum κηρύξας, quod aliter obscurum foret, nunc habere quo referatur, prægresso nomine κήρυξ." Diss. de Vers. ap. Æschyl. Spuriis p. vi.

120. εὐχὰς δ' ὀμμάτων πατρῶων ἐπ. Ald. πατρῶων δ' ὀμμάτων Rob. Steph. (sed hic πατρῶων.) πατρῶων ὀμμάτων Turn. δωμάτων F. P. (sic marg. Mitf.) Voss. Stanl.

121. κατὰ pro ἣ τὰ Rob. ἣ τὰ Ald.

122. χῦμα P.

123. βοτοῖς Ald. Turn. φθιτοῖς Hermann. ut in Pers. 224. δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς Γῆ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι. Stare tamen potest βροτοῖς. Nempe diis prius invocatis, nunc mortali vita defuncto libationes fundit. Vix crediderim βροτοῖς in locum τοῦ φθιτοῖς substitutum fuisse.

124. ἐποικτεῖρον τ' Ald. Rob. ἐποικτεῖρόν τ' Turn. ἐποικτεῖρειν γ' P. ἐποικτεῖρειν Marg. Voss. Her-